

พยานบุคคล

พยานบุคคล

หลวงพ่อบุญทูล ท่านได้นำหลักสัมมาทิฐิ เป็นจุดเริ่มต้นของการเดินทางตามเส้นทางไปถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ได้แล้ว มาชี้แนะให้ผู้สนใจเดินทางได้ง่าย ชัดเจน เครื่องมือในการเดินทาง คือ สติ สมาธิ ปัญญา ของแต่ละคนที่จะนำมาฝึกใช้ในเรื่อง ความคิดไม่เป็นเห็นไม่ถูกของเรา รวมทั้งสิ่งที่เราเข้าไปเกี่ยวข้อง ซึ่งส่งผลให้ไม่สบายใจในแต่ละเหตุการณ์ วิธีที่จะฝึกรับผิดชอบตัวเองโดยใช้ปัญญาค้นหาเหตุ มี ๒ วิธี (๑) ฝึกคิดตามเหตุผลหรือตามพระธรรมคำสอน (๒) ฝึกสังเกตสิ่งใกล้ตัวเป็นอุบายธรรม นำความจริงสู่ใจ เป็นปัญญาเฉพาะตน

แนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องตรงตามหลักคำสอนของพระพุทธองค์จะปรากฏจาก การมีพยานบุคคลให้พิสูจน์ได้จริง เช่นกัน ผู้ที่ได้นำหลักของหลวงปู่ไปปฏิบัติได้ผลจริงทั้งธรรมส่วนตัว คือ เปลี่ยนความเห็นผิดเป็นความเห็นถูกได้ ปลดทุกข์ในเรื่องนั้นๆ ได้อย่างแท้จริง และธรรมต่อส่วนรวม เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมให้ดีขึ้น ด้วยเหตุและผล ย่อมแพ้เป็น ลดการทะเลาะ มีความเข้าใจ ออกเขากเรามากขึ้น ท่านจะได้อ่านตัวอย่างพยานบุคคลที่หาอุบายมาฝึกปัญญาเพื่อสอนใจและคลายทุกข์ให้กับตนเองและคนอื่นได้

ตัวอย่างพยานบุคคล

- (๑) รถไฟ...สาย...ชีวิต
- (๒) จานที่ยังไม่ได้ล้าง
- (๓) My Grand Father's Legacy
- (๔) New Language
- (๕) ย่อมแพ้...เป็น + ไม่ยอมแพ้...ตายแน่ๆ
- (๖) หมาจออส
- (๗) ไม้จิ้มฟัน

รถไฟ...สาย...ชีวิต

ฉันเป็นเด็กเอาแต่ใจ ได้รับความทุกข์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากความคิดของตนเอง จนทำให้ฉันไม่มีความสุขอย่างมาก กัลยาณมิตรคนแรกของฉัน (คุณแม่) ได้หยิบยื่นหนังสือเล่มหนึ่งมาให้ฉัน มีชื่อว่า “กุญแจใจ” โดยสิริมตี นิมนานเหมินท์ เขียนหลักอุบายธรรมตามที่หลวงปู่ทูล ขิปปปัญโญ วัดป่าบ้านค้อ จังหวัดอุดรธานี ได้ให้แนวทางไว้

เมื่อฉันอ่านจบ ก็เริ่มลองฝึกคิดอุบายธรรม จากสิ่งที่เห็นรอบๆ ตัว แล้วน้อมเข้ามาใส่ใจของตนเองอยู่เรื่อยๆ จากจุดเล็กๆ จุดนั้นเอง ได้เปลี่ยนความคิดและชีวิตทั้งชีวิตของฉัน จากที่เคยหลงผิดคิดว่าจะสามารถเปลี่ยนทุกอย่างให้ได้ดังใจ ก็ยอมรับสภาวะที่เป็นจริงของสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น ชีวิตที่เคยไม่มีความสุข ก็กลับมีรอยยิ้มและปล่อยวางเงื่อนไขในหัวใจที่มีต่อสิ่งรอบตัวได้มากขึ้นเช่นกัน

อุบายธรรมจากการนั่งรถไฟพา เกิดขึ้นหลังจากที่ฉันต้องพลัดพรากจากคนรัก ฉันเสียใจ ทุกข์ใจมาก ฉันคอยเปิดเทปบันทึกภาพความทุกข์นั้นให้ตัวเองฟังซ้ำๆ เรื่อยๆ นานวันเข้าก็เหมือนยิ่งกริดบาดแผลลงไปให้ลึกกว่าเดิม...

วันหนึ่งฉันมีโอกาสนั่งรถไฟพาได้คืน ได้เฝ้ามองผู้คนที่เดินเข้ามาในรถไฟพาขบวนเดียวกับฉันอย่างใช้ความคิด เสียงประกาศดังขึ้นเป็นระยะๆ เมื่อถึงสถานีแต่ละแห่ง “สถานีพระรามเก้า โปรดใช้ความระมัดระวังในการก้าวออกจากรถ” เมื่อประตูเปิด บางคนก็ก้าวออกไป จากนั้นก็มีผู้คนอีกหลายคนเข้ามาแทนที่ “สถานีต่อไปลาดพร้าว” ฉันฟังเสียงประกาศและรู้ตัวว่าจะต้องลงสถานีนี้ เพราะถึงบ้านของฉันแล้ว ฉันก้าวออกจากรถไฟไป

ฉันนึกสงสัยว่าผู้คนที่ร่วมเดินทางมากับฉันในรถไฟพาขบวนนั้น จะไปลงที่สถานีใดกันบ้าง และถ้าถึงสถานีสุดท้าย คงไม่เหลือผู้คนใดๆ นั่งอยู่บนรถแล้ว ทุกคนต้องลงจากรถรถไฟพาเพื่อไปสู่ที่ที่เป็นจุดหมายของแต่ละคน

ฉันถามตัวเองว่า มีใครบ้างที่ร่วมขึ้นรถไฟพาขบวนเดียวกับเรา และมีใครบ้างที่เขามาจากเราไปก่อนหรือว่ายังอยู่บนรถไฟคันเดียวกับเรา... น้อยคนนักที่จะคิดถึงสิ่งที่จะต้องจากเราไป หลายครั้งเราจึงยังประมาทกับชีวิต เราอยากจะทำให้สิ่งนั้นสิ่งนี้เป็นไปตามที่ใจเราปรารถนา โดยไม่เข้าใจว่าธรรมชาติของทุกสิ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีอะไรที่จะอยู่คงที่ คงสภาพเช่นเดิมได้ในโลกใบนี้ ลองใช้ปัญญาคิดไตร่ตรองดู ว่ามีสิ่งใดบ้างในโลกนี้ที่ควรค่าแก่การยึดถือ ยึดติดว่าต้องเป็นเช่นนั้นเช่นนั้นเสมอไป... ตัวอย่างของการนั่งรถไฟพาจึงเป็นอุบายธรรมสอนใจฉันได้ดี โดยไม่มีข้อสงสัยเลยแม้แต่นิดเดียว การนั่งรถไฟพาเปรียบเสมือนการอาศัยร่างกายนี้ของเราเพื่อไปให้ถึงจุดหมายที่ต้องการ เรานั่งรถไฟมาเรียนรู้ มาเที่ยว มาศึกษา ผู้คนที่เราพบเจอในชีวิตนี้ ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ ญาติ พี่น้อง สามี ภรรยา หรือลูกหลานของเรา ก็เปรียบเสมือนเพียงผู้โดยสารร่วมทางไปกับเราเท่านั้น ควรหรือไม่ที่เราจะไปยึดติดจุดติงพวกเขาให้อยู่กับเราตลอดไป...

คนทุกคนล้วนมีที่ที่ตนจะต้องไปต่อทั้งสิ้น แม้ไม่รู้ว่เมื่อใดที่เราจะต้องจากกันไป แต่สุดท้ายแล้ว ไม่มีใครที่จะหนีจากความตายไปได้ ดังนั้น เราจึงไม่ควรปล่อยให้การมาใช้ชีวิตเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ เราควรฝึกเรียนรู้ที่จะอบรมจิตใจให้เห็นตามความเป็นจริง จากสิ่งต่างๆ ที่เราพบเจอในแต่ละวัน และน้อมเข้ามาสู่ใจของตัวเราเอง เพียงเท่านี้ เราก็ได้ใช้ปัญญาเพื่อมาอบรมจิตใจให้เห็นตามหลักสัจธรรม ไม่เสียทีที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนาในชาตินี้

อังศอร ณ หนองคาย (น้ำหวาน)

อายุ ๒๒ ปี จังหวัดหนองคาย

งานที่ยังไม่ได้ล้าง

ก่อนมาปฏิบัติธรรมตามแนวหลวงพ่отูล ชีวิตครอบครัวเหมือนบ้านแตก สามียชอบเที่ยวร้านอาหาร ดื่มเหล้า กลับบ้านดึกเป็นประจำ เมากลับมาก็มียปากเสียงกัน ไม่ได้หลับได้นอน ส่วนตัวข้าพเจ้าก็ประสบชีวิต คิดว่าเธอกินได้ฉันก็กินได้ เธอเที่ยวได้ ฉันก็เที่ยวได้ ไม่มีการยอมให้กัน ส่วนข้าพเจ้ามีลูกสาว ๒ คน ลูกสาวก็กินเหล้าและเที่ยวเหมือนกันว่าใครไม่ได้ต่างคนต่างกินต่างเที่ยว เมามากก็ทะเลาะกัน ลูกเลี้ยงแม่ ลูกสูแม่ ครอบครัวหาความสุขแทบไม่ได้เลย ต่างคนต่างเฉยไม่พูดกัน บ้านเหมือนนรก ข้าพเจ้าแทบไม่อยากอยู่บ้าน อยากจะหนีออกไปเข้าบ้าน

อยู่ต่างหาก แต่ก็ทำไม่ได้ ชีวิตนี้หาความสุขไม่ได้เลย มีแต่ความทุกข์เหลือเกินถึงขนาดต้องหาหมอจิตเวช

วันหนึ่งหลังจากมาปฏิบัติธรรมกับแม่ชีต้อย ท่านได้สอนให้หาอุบายธรรมและหัดน้อม ข้าพเจ้าก็จะชักผ้าเปิดน้ำใส่ถังเครื่องชักผ้า ระหว่างนั้นเหลือบไปเห็นกะละมังใบใหญ่แช่จานจนล้นออกมานอกกะละมัง ก็เดินไปปิดน้ำที่ถังชักผ้าเพื่อที่จะล้างจานก่อน พอนั่งลงก็หยิบจานออกจากกะละมังที่ละใบ (ขณะนั้นไม่มีเสียงอะไรเลยมันเงียบ) จับจานออกทีละใบ ใบบนก็จับง่ายเพราะมันอยู่เหนือน้ำ แต่พอจับลึกลงไปเรื่อยๆ กลิ่นเหม็นของอาหารบูดเน่าเหม็นมาก ข้าพเจ้ามองเห็นเศษอาหารเน่า มองเห็นลูกน้ำอยู่ในกะละมัง มือก็หยิบจาน ใจก็นึกถึงคำที่แม่ต้อยสอนให้หาอุบายธรรมโดยการน้อม สมองกับใจก็คิดและจู่ๆ ความคิดก็แวบเข้ามาในใจว่า กะละมังใบนี้เปรียบเหมือนเป็นบ้านเรา จานทุกใบ เหมือนตัวเรา สามิเรา และลูกๆ ของเรา พอคิดถึงตรงนี้ใช่เลย พวกเราสะสมความหมิ่น ความเน่า สะสมความไม่ดี มันบูด มันเหม็น มันเน่ากันหมดทั้งบ้าน พวกเราเป็นกันถึงขนาดนี้เลยหรือนี่...??

เปรียบเสมือนจิตใจของพวกเราหมักหมมแต่เรื่องไม่ดี แข่งกันทำแต่ความชั่ว ไม่มีใครสักคนที่จะลุกขึ้นมาชำระจิตใจกันเลย มัวแต่ด่ากัน ทะเลาะกัน ว่ากันไปมาอยู่อย่างนี้ตลอด

ตอนนั้นคิดว่างานเหมือนใจ ถ้าเราไม่เอามาล้าง มันก็ไม่สะอาด ตัวเราไม่ใช่จะดีกว่าคนอื่น ยิ่งแกว่าคนอื่นอีก ตัวเรายังไม่พอ ยังพาครอบครัวเน่าไปด้วย ระหว่างที่คิดนั้นใจมันเบาสบายอย่างบอกไม่ถูก

ทุกวันนี้ข้าพเจ้าพูดติดกับสามียและลูก เขาบอกว่าแม่เปลี่ยนไป ทุกคนในบ้านเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี เป็นเพราะตัวข้าพเจ้าเข้าใจสามียและลูกมากขึ้น ทุกคนในบ้านเกรงใจข้าพเจ้า เดียวนี้ครอบครัวข้าพเจ้าไม่เคยทะเลาะกันอีกต่อไปเลย และมีความสุขดีมาก

สรุป ที่มาปฏิบัติธรรมได้เอามาใช้ในชีวิตประจำวันคือเราต้องแก้ไขที่ตัวเราเอง

พรพิมล บุญเรือง (แอ๊ด)

ศูนย์วิจัยข่าวพิษณุโลก

My Grand Father's Legacy

Venerable Acariya Thoon Khippapanyo was a wise grandpa who knew me better than I knew myself. The deep meanings inherent in each of his symbolic words or actions dynamically unveiled new significance at each turn in my life. The first time I realized this was in Chicago of 1999, when I was sixteen years of age. I had finished bowing to pay my respects and to bid farewell to Acariya Thoon, as he casually inquired whether I liked to go to Thailand. I curtly replied, “no, it’s too hot,” to which he asked, “where does hot or cold exist?” I admitted that “hot or cold lies within the mind.” Acariya Thoon then posed a question: if a snake is chucked at me, would I first look for the person who threw it, or find a way to capture the snake? I said, seize the snake. Through these analogies, Acariya Thoon showed me how to deal with my teenage crises by first understanding the truth: that my perception of liking or disliking anything was not externally generated, but spawned from within my own mind. He proceeded to show me that the solution was focusing on pinpointing and destroying the true cause of the matter instead of assigning blame. These lessons would continue to be priceless weapons used to strike down any suffering that arose in my life.

Most people only have one mother, but thanks to Acariya Thoon, I have three. He told me to ask a highly revered nun to be my mother in dhamma after bestowing me with my first dhamma lesson. She was the ultimate model nun: gentle, diplomatic, wise, and kind. By presenting myself as her daughter in dhamma, I was made to clearly see everything that I wasn’t, but could strive to become if I just put my mind to it. Years later, when Acariya Thoon gave me away to my third mother, he first told me about her unique singing talent and her skilled worldly accomplishments. That evening, we proceeded with the ritual that tied me to my elegant new mother and beautiful new sister. Acariya Thoon’s perplexing actions forced me to line up my mothers and my priorities. I realized the decision I had to make: would I choose worldly perfection or would I get back on track and strive for ultimate emancipation? I was pushed to consider the consequences and came to realize that even the ultimate achievements in the world entailed suffering. I was re-motivated to pursue my dhamma practice with full steam ahead.

I also learned a great deal from Acariya Thoon when he appeared in one of my dreams. I sat in a chair and Acariya Thoon pushed me with his arm. I was not ready and fell off of the chair. He pushed me again and I resisted the pressure so strongly that I fell off the chair again. The third time, he pushed and pulled on my shoulder and I gradually learned to lean back and forth without being unseated. I woke up and realized that Acariya Thoon was

showing me how to react to situations around me. I did not have to be swayed by what others did or said, nor did I have to resist with all my might. If I learned how to adapt to stimuli around me and go with the flow, I could simultaneously remain firmly planted in my foundational principles.

Acariya Thoon is the shining beacon that illuminated the unhidden truths of the world and showed me the path to self-betterment. Because of Acariya Thoon, my family now has conversations filled with laughter, I can listen to others without dying to interrupt, and I have learned how to back down when it is appropriate. Acariya Thoon uncomplicated dhamma and provided me with a precious shortcut for eliminating suffering. I don't have to waste time pointing fingers and comforting myself by attributing my anxieties to external stimuli; It's me. It always has been, and always will be. I am the sole cause for my frustration and happiness. Acariya Thoon has helped me see that once I realize that I have caused my suffering, I can proceed to correct my false assumptions, and develop paradigms aligned with the truth.

Like a truly selfless billionaire, Acariya Thoon wanted everyone in the world to benefit from his simple methods of dhamma practice, so that we could all be free of misunderstanding and worldly afflictions. I will never be able to repay his infinite compassion and patience, but I can only strive to be a vehicle that delivers Venerable Acariya Thoon's message to the world. The world is a little darker with Venerable Acariya Thoon's passing, but his light is one that will burn eternally in dhamma. Let us put our candles to his flame and spread his legacy of dhamma.

Neecha Thian-Ngern,
San Francisco, CA, U.S.A.

New Language

It was in May 1999, in Arkansas, U.S.A., where I first met Phra Ajarn Luang Por Thoon Khippapanyo. When I picked up one of his books and started reading, I had no comprehension of what I had read. It was like reading a foreign language book. Even though I was born in Bangkok into a Buddhist family, Luang Por Thoon's Buddhist Dhamma written in his books was puzzlingly new to me.

Unlike what I had read from most Dhamma books and had practiced at a few Dhamma centers in Thailand, Luang Por's way of teaching and practicing were what the Buddhist majority would have called "unconventional."

This writing is not to debate but to celebrate my own personal journey of a Buddhist path. I feel I still have a long way to go. But learning a new language is also about:

1. Practicing: keep memorizing, learning, and understanding vocabularies – one new vocabulary a day. Everything around us can be taken as a new vocabulary to the language of "anicca-dukkha-anatta".

2. Imitating: those around us – our friends, colleagues, family members, and people we don't know - they are our teachers. Be thankful that they are the mirrors for us to see ourselves.

3. Living: in the community that speak the same new language. It is one effective way of improving our speaking skills.

4. Reading: everything written in the new language. This is to speed up the comprehension of the language.

5. Having Faith: believe and trust in the new language and the teacher - Phra Ajarn Luang Por Thoon Khippapanyo.

Again, this is a personal journey. One has to find one own way of traveling vehicles and paths. One can count on the conventional "it's the journey, not the destination." However, the destination is still personal and to each his or her own.

This writing is my gratitude to our One Teacher – Phra Ajarn Luang Por Thoon Khippapanyo May he be our Teacher at all times

Joy Aswalap

University of North Texas Denton, Texas, U.S.A.

ยอมแพ้...เป็น + ไม่ยอมแพ้...ตายแน่ๆ

หนึ่งในคำสอนของหลวงพ่อกุศล คือ ให้อยอมแพ้เป็น คำถามหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในใจว่า แล้วถ้าเราเป็นฝ่ายถูกละก็เท่ากับเราต้องยอมให้แกฝ่ายที่ผิดด้วยหรือ? จึงตอบตัวเองว่า “ยอมไม่ได้หรอก” ยิ่งยอมเดี๋ยวฝ่ายที่ผิดก็ยิ่งได้ใจใหญ่

เมื่อคิดทบทวนไปมาก็ยิ่งเห็นว่า การที่ไปยอมคนอื่นทั้งๆ ที่เรารู้ว่า เรามีแต่เสียกับเสีย ไม่เห็นจะได้อะไรเลย จึงเอาคำถามนี้ไปถามครูบาอาจารย์ คำตอบที่ได้ก็คือการยอมแพ้เป็นนั่นไม่มีอะไรเสียหรอก มีแต่ได้ คำตอบนั้นวนเวียนอยู่แต่ในหัว.....ไม่เข้าใจ???? จนมาวันหนึ่งขณะที่ฉันขับรถอยู่บนถนน มีรถที่แล่นอยู่เลนขวา ซึ่งกำลังจะขึ้นทางพิเศษโทลเวย์เกิดเปลี่ยนใจกะทันหัน จึงหักซ้ายอย่างรวดเร็วและแรง เข้ามายังเลนที่รถฉันอยู่ ฉันต้องเหยียบเบรกจนตัวโก่ง ยอมให้รถคันนั้นผ่านไป ขณะนั้นฉันก็ถามตัวเองว่า ฉันยอมเบรกให้รถคันนั้นผ่านไปทำไม? ทั้งๆ ที่ฉันเป็นฝ่ายถูก ฉันก็ตอบตัวเองได้ทันทีว่า ยอมเพื่อตัวเองโงะ ถ้าไม่ยอมมีหวังตายอยู่ข้างทางอ้าว...แล้วที่เคยบอกกับตัวเองว่า ถ้าเราเป็นฝ่ายถูกจะไม่ยอมแพ้โงะ!.... ยอมจำนนต่อหลักฐานชิ้นใหญ่ที่เพิ่งได้รับ “ยอมแพ้....เป็น ไม่ยอมแพ้....ตาย” บัดนี้คำสอนที่ว่า “ให้อยอมแพ้เป็น” เคลื่อนจากหัว....ไหลลงมาสู่ใจ

ฉันเจอทาง ร่มเย็น เป็นที่สุด	พระฯ ทรงชุด ถากถาง เป็นทางไว้
ฉันมุ่งมั่น หมั่นเดิน จำเริญใจ	รักเพื่อนซี้ จึ่งเชิญ เดินร่วมทาง
ไม่ย้อยุต ดุดกระซาก ลากเพื่อนหรือ	เพียงมาบอก ทางไป ไสวสว่าง
แสนสะอาด สุดสงบ พบสายกลาง	เดินร่วมทาง หรือไม่ เชิญไต่ร่อง

กมลกานต์ ชาญศิลป์ (ก้อย)

หมากฮอส

ผมได้ออกเดินตามหาอุบายธรรมจากห้องประชุมอย่างไม่รีบร้อน ซึ่งพอเดินออกมาสักพัก ผมก็เห็นเพื่อนผมคนหนึ่งนั่งอยู่บนโต๊ะหมากฮอส ผมจึงเข้าไปนั่งด้วย ขณะที่ผมนั่งมองอะไรๆ ไปสักพักหนึ่ง เพื่อหาอุบายธรรมเพื่อนอีกคนหนึ่งก็ได้ชวนผมเล่นหมากฮอส โดยใช้ยางกับลูกไม้มาเล่น ผมก็เล่นด้วย (เพราะกำลังเบื่อๆ) ขณะที่ผมเล่นก็มีเพื่อนหลายๆ คนมาช่วยชี้ทางเดินหมากให้ผม ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร (เพราะว่าไม่ได้) ในขณะนั้นผมก็ได้คิดถึงอุบายธรรมว่า การเดินหมากนั้นก็เหมือนกับชีวิตคนเรา อาจมีการเดินผิดบ้าง หลงกลอีกฝ่ายบ้าง แต่เมื่อเราทำผิดพลาดจนได้รับความพ่ายแพ้ เราก็สามารถที่จะนำความผิดพลาดมาแก้ไขและพัฒนาตนเองได้เสมอมา ผู้ที่มาช่วยชี้ทางเดินหมากก็เหมือนกับบุคคลที่จะเข้ามามีบทบาทในชีวิตเรา เขาอาจจะนำเราไปในทางที่ผิด หรือไม่ก็เป็นทางที่ดี แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การตัดสินใจและคิดวิเคราะห์กับทางที่เขาชี้ให้เราเดินให้ดีก่อนที่เราจะก้าวเดินไปในทางนั้น เพราะเมื่อเราเลือกที่จะเดินในทางนั้นแล้ว เราจะไม่สามารถเดินย้อนกลับออกมา ณ จุดๆ เดิมได้อีกเลย เพราะฉะนั้นการที่เราจะทำอะไรลงไปก็ควรจะคิดพินิจไตร่ตรองให้ดี ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

เด็กนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓

โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ กรุงเทพมหานคร

ไม้จิ้มฟัน

ขณะที่อยู่กับหลวงพ่อกับที่สนามบิน คนอื่นๆ เขาเดินไปส่งกันที่ประตู พอปลดคนแล้วก็แอบเรียนถามหลวงพ่อกว่า

ตัวกระผมเอง ยังไม่ได้เรื่องเลยครับ ในการพิจารณาทรัพย์สินสมบัติของของตน เลยดูเหมือนเข้าใจที่ไปที่มาที่เป็นที่ไปของมนต์ และส่วนประกอบของมนต์ธาตุ ๔ แต่ในใจยังไหวอยู่

หลวงพ่อกล่าวตอบว่า

“อ้าว! เรื่องง่ายๆ แค่นี้ยังทำไม่ได้แล้วจะไปทำอะไร.”

กล่าวจบ หลวงพ่อก็ลุกขึ้นเดินไปที่ทางออกเพื่อขึ้นรถเมล์ใหญ่ของสนามบินไปที่เครื่องบินที่จอดอยู่ไกล เราก็ลุกขึ้นเดินกลับ

ออกมา มาพบกับสองแม่ลูกที่มีศรัทธาซบรถ อุบัติจาก รับส่งหลวงพ่อไปวัดเคลเลอร์ เพราะถ้านั่งรอรออยู่ที่สนามบิน ก็ต้องรออีก ๓ ชั่วโมงกว่า เขาอยู่เมืองพลโน ขอความกรุณาให้เขาไปส่งที่บ้านดัลลัส เพราะเราไม่ได้มีรถ เมื่อเดินมาถึงที่จอดรถ จะขอไปนั่งเบาะหลังเพราะไม่ต้องการรัดเข็มขัด แต่เจ้าของรถบอกให้ไปนั่งเบาะหน้า พุดแล้วเขาก็ก้าวไปนั่งในเบาะหลังทันที ทำให้เราไม่ควรไปนั่งหลังคู่ด้วยกับเขา จึงต้องนั่งเบาะหน้า รถออกพ้นสนามบินสักครู่แล้วหลายไมล์บนไฮเวย์ ๖๓๕ เจ้าของรถเบาะหลัง ก็พุดขึ้นว่า

“หลวงพ่อลืมไม้จิ้มฟันไว้”

“ตรงไหน?”

“ตรงข้างขวา ข้างหน้าที่ท่านนั่ง เสียบไว้ตรงกระจกหน้าแดช นั้นไงคะ”

เราก็เคยมีไม้จิ้มฟันหลวงพ่อกี่ใช้แล้วอันหนึ่ง ซ่อนเก็บไว้ เป็นที่ระลึกศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อ เพราะท่านไม่ทำพระเครื่อง เหรียญ เครื่องรางของขลังอื่นๆ มีแค่ไม้จิ้มฟัน อุดส่าห้วงไว้บนถ้วยที่สวยงาม และไว้บนหิ้งพระแล้ว ก็ยังมีอันเป็นไป คือมีผู้หยิบเอาไปให้คนอื่นเสียแล้ว...

อ้าว! เราก็ขึ้นมา นั่งนานพอสมควรแล้ว นั่งเบาะหน้าก็มองไปข้างหนักรถ แต่ไม่ยักเห็น จนกระทั่งถูกบอกให้ดูพอเห็นแล้ว ใจมันอยากขึ้นมาปั๊บ...ในใจทันที เลยว่า เราอยากได้ไม้จิ้มฟันของหลวงพ่อทุกๆ มานานแล้ว อยากได้อันใหม่ไปแทนอันเก่าบนหิ้งพระ ไม่ใช่เรื่องสำคัญด่วนจี้อะไร และก็ไม่เคยปรึกษาบอกใครเก็บไว้ในใจเงียบๆ มันเป็นเรื่องผ่านมามาตั้ง ๑๐ ปีแล้ว นึกว่าลืมไปแล้วแต่มันยังฝังใจในความปรารถนาเล็กๆ อยู่ ก็ตั้งแต่ไม้จิ้มฟันอันเก่าของเราหายไป เท่านั้นแหละ ใจมันพรวดพราด นึกอยากได้ขึ้นมาทันที

เอ ! จะใช้วิธีไหนหนอที่จะเอามาเป็นของเรา

พอดิเจ้าของรถพุดต่อว่า

จะกลับไป เอาคืนให้หลวงพ่อดีไหม?

เราดีใจ เห็นทางได้แล้ว รีบอาสาทันทีว่า

ผม...จะเอาไปคืนให้หลวงพ่อเอง

แต่ในใจรู้เลยว่า หลวงพ่อก็คงไม่ได้ลืมหรอก เพราะเมื่อ ๑๐ ปีก่อน หลวงพ่อก็ตึงไว้แบบนี้

ทิ้งไว้ให้เรา ให้เจ้าของบ้าน หรือที่อื่นๆ เช่น Arkansas หลวงพ่อก็ทิ้งไม่จัมพ์ทิ้งไว้ให้เจ้าของบ้าน ทิ้งให้ แก่ผู้บริการรับใช้หลวงพ่อ เจ้าของรถคันนี้และลูกสาวมารับหลวงพ่อไปส่งที่วัด และรอจนกลับมาส่งหลวงพ่อ ที่สนามบินเป็นเวลาเกือบ ๔ ชั่วโมง ท่านทิ้งไว้ให้เป็นที่ระลึกต่างหาก

แต่เราก็อยากได้เป็นของเรา นี่ จึงต้องรีบพูดเอาไว้ก่อน เพราะอยากได้มานานแล้ว (๑๐ ปี) ท่านเจ้าของรถ ก็กล่าวอนุญาตทันที ให้เราเก็บไว้ไปถวายคืนหลวงพ่อ

จ้างให้ก็ไม่ยอมคืนหลวงพ่อดอก จะเอาเสียเอง ถึงคืนท่าน ท่านก็อาจจะว่าเอา

โอ้ ! ดีใจมากที่ได้ไม่จัมพ์หลวงพ่อใหม่ ประราณมานาน เพิ่งจะได้เดี๋ยวนี้เอง อย่างไม่คาดฝัน จึงเอื้อมมือขวาไปหยิบไม้จัมพ์ที่ได้กระจกหน้าแดช เสียบตั้งตรงอยู่ จะเอามาใส่กระเป๋าสีเสื้อ (เสื้อยืดสีขาว สีล ๔ ตัวนี้ มีแค่กระเป๋เดียว) ด้านซ้ายหน้าตรงหัวใจพอดี ปลายหนึ่งมันแหลม ต้องเอาปลายทุๆ ใส่ จะได้ไม่ทะลุลงมากันกระเป๋

พอเสียบลงไปแล้วเท่านั้น มันหิว...ในใจ ไม่มี ไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน

ไม่ได้คิดอะไร ถึงคิดก็คิดไม่ทันใจ มันเข้าใจวไปในจิต... ทันทีเลยว่า

อ้อ อ้อ..... ! นี่ไงละ คือสมบัติโลก

ไม้จัมพ์อันนี้ ไม่ใช่ของเรา เป็นเหมือนของทั้งหลายแหล่ที่มีอยู่ในโลก

ลูกศิษย์หลวงพ่อได้ตัดไม้และหลาวถวายท่าน

หลวงพ่อใช้แล้ว สำเร็จประโยชน์แล้ว ก็ต้องทิ้ง

แต่ทิ้งอย่างผู้มีปัญญา ใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อ ไม่ได้ทิ้งขยะ

แต่มอบต่อให้ผู้บริการรับใช้ท่าน เช่นอันนี้ ให้ไว้กับเจ้าของรถคันนี้ ให้เป็นที่ระลึก

แต่เราก็เก็บไว้ เอามาเป็นสมบัติของเราซะ

มีความพอใจที่ได้เก็บไว้ในความครอบครอง แม้แต่ ... แค่นี้ก็ดียิ่งดี

จึงดีใจพอใจเอามากๆ... พอใจ ก็เพราะใจพอ สมกับความอยากที่ติดค้างในใจเรามา นาน มันถูกจัมพ์เดี๋ยวนี้เอง มันจัมพ์ความอยากของเรา ลูกโป่งความอยากแตกแล้ว เห็นแล้ว เข้าใจแล้ว ในสิ่งที่พยายามคิด แต่ไม่เคยมีความรู้สึก เห็นเข้ามาในใจเองโดยไม่ต้องตั้งใจคิด

อ้อ ! สิ่งต่างๆ สมบัติต่างๆ ที่เรามีอยู่ทั้งหมด ก็เพราะเรื่องจัมพ์ๆ กันนี้เอง

เคยพิจารณาสิ่งของ ทรัพย์สินสมบัติที่บ้าน ว่าไม่ใช่ของเรา เป็นของโลกๆ

แต่จิตมันไม่เคยยอมรับความคิดเต็มที่แบบนี้เลย

ขณะนั่งรถอยู่ ก็คิดว่า ตอนเราไปซื้อรถ รถคันที่ซื้อ เห็นมันแล้ว มันจัมพ์ที่หัวใจเรา ทำให้เราอยากได้ เราก็จัมพ์กลับไปโดยซื้อมันเป็นของเรา เราอยากจะไปไหน มันก็จัมพ์ความอยากไปของเราโดยพาเราไปทุกหนทุกแห่ง รถวิ่งผ่านแผ่นป้ายโฆษณาใหญ่ ข้าง Highway เขามีรูปภาพ มีคำพูด คำเขียน สำหรับเอาไว้จัมพ์ตา จัมพ์ใจผู้ดู ผู้มองให้คนสนใจอยากไปดู ไปลองตามที่เขาบอกไว้ เวลาเราไปทำงาน เราก็เอาเครื่องมือหูฟังเสียงหัวใจ ไปจัมพ์หน้าอกตรงหัวใจเขา หมอจัมพ์ตามตัว จัมพ์ คลำกดท้อง จัมพ์ในปาก ไม่กดลิ้นดูคอ จัมพ์ตามหูดูเยื่อในหู ตามจมูก ดูอาการแพ้ อากาศ ดูจุดที่เลือดกำเดาออก เอามือไปเคาะๆ จัมพ์กระดูก บางครั้งก็จัมพ์ด้วยเข็มฉีดยาจริงๆ เจ็บก็เจ็บ ทนกันได้ทุกคนก็อดทนจัมพ์กันเอา เป็นเรื่องจัมพ์ๆ กันทั้งวัน ทุกๆ วันไป ไม่จัมพ์ด้วยกาย ก็จัมพ์ด้วยใจ ไม่พ้นเรื่องจัมพ์ๆ นี้เลย

คนไปทำงาน คนแต่งงานก็หนีไม่พ้นเรื่องจัมพ์ๆ อีก

ก่อนออกจากบ้าน อาจจะต้องจัมพ์ ต้องเจิมกันที่หน้า ให้ดูสะอาดและสวย

พอเจอคู่กรรม จิ้มใจแต่แรกเห็น จิ้มความอยากนั่นแหละ จนได้มีครอบครัว
จิ้มมาได้ทรัพย์สินสมบัติคนละมากมาย สิ่งทั้งหลายที่มนุษย์สร้างขึ้นใช้ ประดิษฐ์ขึ้นขาย
ก็เพื่อจิ้มใจ จิ้มความอยากด้วยกันทั้งหมด

แต่ละชีวิตจิ้มไม่รู้เท่าไร จิ้มกันทั้งประเทศ ทัวทั้งโลกก็มีแต่จิ้มกันไป จิ้มกันมา ฯลฯ

แต่หลวงพ่อก่อนถึงแล้วไม่จิ้มฟัน ทั้งแล้วกลับได้ประโยชน์เพราะกลายเป็นที่ระลึกสำหรับผู้ปฏิบัติของท่าน
ถวายบริการแก่ท่าน ท่านเป็นพระป่า ไม่มีของขวัญสิ่งของอื่น ไม่มีเงินทองตอบแทน นอกจากธรรมะและไม่จิ้มฟัน
ไอ้เราก็เพ้อไปติด ไปต้อง ตรงไม่จิ้มฟันมากกว่าธรรมะอันมีค่ามากกว่าของท่าน (ก็เพราะไปตั้งความอยากไว้
ตอนมันหายไปเมื่อ ๑๐ ปีมาแล้ว ดูซิ สิ่งเล็กน้อย จิบจ้อย กระจอยร่อย ยังห้อยยังค้างเติ่งติดอยู่ในใจได้นานถึงขนาดนี้
ความอยากอะไร แม้เล็กน้อยแค่นี้ ก็เป็นสิ่งที่น่ากลัว น่ากลัวในภัย มีให้พลได้...เหลือเกิน)

สิ่งอื่นๆ นอกจากไม่จิ้มฟัน ท่านก็ทิ้งแล้ว และเรายังอยากได้อยู่ ในทางรูป

คือ บ้าน ไร่นา ทรัพย์สินสมบัติ อาชีพ ครอบครัว กิรียา มรรยาท เครื่องแต่งตัว ฯลฯ

เราทำให้มันมีครบถ้วนแบบฆราวาส

ทางนามธรรม ท่านทิ้งแล้วซึ่งโลกธรรมแปด แต่เราทิ้งแค่โลกธรรม ๔ ยังเก็บไว้ ๔

สิ่งที่ไม่ดี ไม่ชอบใจ ก็ไม่เอา เอาแต่สี่โลกธรรม ๔ ในส่วนดีไว้

ท่านทำเป็นตัวอย่างให้พวกเราทำตามให้มากเท่าที่จะมีความสามารถและปัญญา

เอาละ ไม่จิ้มฟันอันนี้ ขอบคุณมากๆ ที่ทำให้เรารู้จักเจ้าไม่จิ้มฟันเห็นจริงตามความเป็นความจริง เข้าใจ
แล้วเรารู้จักเจ้าแล้วว่า เจ้าเป็นตัวแทนของธาตุ ๔ ภายนอกทั้งหมดโลก จะขอเก็บไว้ก่อน จะบันทึกวันเดือนปีไว้บน
ไม้จิ้มฟัน ซึ่งตรงกับวันเพ็ญวิสาขบูชา เดือน ๖ ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ พอดี และจะมอบให้เจ้าของไม้จิ้มฟันตัวจริง
ในโอกาสอันสมควร ครบพร้อมทั้งเรื่องราว

หลวงพ่อดลาดและมีความสามารถล้นเหลือในการสอนเรา ตรงที่ท่านไม่ได้มอบไม้จิ้มฟันให้เราโดยตรงด้วย
มือของท่าน เพราะถ้าท่านหยิบยื่นให้เราเช่นนั้น เราก็แค่จะเอาไปเป็นที่ระลึกเหมือนเดิม คือเก็บไว้บนหิ้งพระ
เท่านั้น ไม่มาจิ้มใจเราให้จิต ขาบซึ่ง รู้จักทรัพย์สินสมบัติ ธาตุ ๔ ภายนอก ให้เห็นจริงตามความเป็นจริง

ทั้งหมดนี้ เราไม่เคยบอกว่า ธาตุ ๔ ภายนอก วัตถุทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายไม่ใช่ของเรา

ในทางรูปธรรม ในทางสมมติบัญญัติ เรายังเป็นเจ้าของและยังเป็นของเราอยู่ จนกระทั่งหมดลมหายใจ
หรือตามกฎหมายบ้านเมือง

ไม่ได้บอกว่าวัตถุสมบัติเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน วัตถุสมบัติเป็นอนัตตา

ยังมี อัตตา ตัวตนอยู่เหมือนเดิม เปลี่ยนไปแค่ความเห็นที่ใจ เท่านั้น

คือทรัพย์สินสมบัติของของเราก็มีความสำคัญของมัน มีค่าทางโลกมากตามราคาตลาดซื้อขายนั่นแหละ แต่มี
ความเห็นใหม่เกิดขึ้นใหม่ ให้คาราคาซังใหม่ อยู่เพียงในใจไม่ออกให้คนอื่นรู้ว่า ทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายในโลกนี้ มันมีค่า
เท่ากับไม้จิ้มฟันพระอนันที่เท่านั้นเอง